

ZPRÁVA O ŽIVOTĚ ČERMENSKÉHO SBORU V LETECH 1984-2007

Úvod

18. ledna roku 2007 se nad naší zemí přehnala silná vichřice, dosahující až síly orkánu. Na Sněžce byla naměřena rychlost větru 216 km/h. Vichřice napáchala po celé zemi řadu škod na lesních porostech, elektrickém vedení i budovách. V našem regionu nebyly škody příliš rozsáhlé. Z věže hornočermenského kostela však spadla bář umístěná na jejím vrcholu.

Oprava věže probíhala takto : bratři Václav Brábník a Ladislav Šilar srovnali poškozený kovový kříž („slunce“), ten byl následně opískován a nově natřen. Zdeformovanou bář již nebylo možné opravit, novou vyrobil pan Oldřich Jirásek z Dolní Čermné. O způsob usazení báře a kříže na špici věže se postaral David Slánský a horolezec pan Kalvoda z Poličky. Na úterý 5.6. 2007 je objednan velký jeřáb od firmy Hanyš z Hradce Králové a zajištěna uzavírka silnice, aby věž mohla být uvedena do původního stavu.

Bář uvnitř obsahovala schránku, do které členové sboru při rekonstrukci krytiny věže v roce 1984 vložili listiny z historie sboru. Jedná se o poměrně různorodou směsici dokumentů a spisů o minulosti evangelíků v Čermné.

Současné staršovstvo se rozhodlo, že by bylo vhodné přiložit k těmto dokumentům zprávu o životě sboru v letech 1984 – 2007, případně přiložit další texty zabývající se dílčími tématy. Tato zpráva by měla volně navazovat na text *Život čermenského sboru 1884 – 1984*, který po částech sepsali František Šilar (do r. 1918), Jan Šilar (do r. 1947) a Jiří Carda (do r. 1984). Proto jsem byl bratrem farárem Jakubem Kellerem vyzván, abych se pokusil text sepsat, než bude vše technicky připraveno k usazení báře zpět na věž. Nechtěl bych, aby text byl brán jako historická studie, ale spíše jako jakási zpráva. Text je doveden až do současnosti, chybí zde tedy časový odstup nutný u každé historické stati. Navíc, jako člen sboru, nemohu psát nezaujatě. Proto je problematické psát zejména o událostech spojených s odchodem kazatelů sestry Dagmar Ondříčkové a bratra Miroslava Hejla. Rozhodl jsem se text pojmut chronologicky. Mezníkem v popisované době je rok 1998, kdy na opravenou faru přichází kazatel Jakub Keller s rodinou. První část – chronologicky členěná kapitola 1.-6. - má více historický charakter a při jejím zpracování jsem vycházel především z výročních zpráv z let 1984 - 1998. Období po roce 1998 je poměrně konzistentní, při jeho zpracování vycházím více z vlastních zkušeností a je členěná tématicky.

Text této zprávy projednalo a doplňovalo staršovstvo sboru na svém výjezdním zasedání v Javorníku v dubnu 2007. Kapitulu „*Kazatelská stanice v Horním Třešňovci*“ zpracoval bratr Miloš Martínek (HT 100). Přiložena je také samostatná práce „*Varhany v evangelickém kostele v Horní Čermné a jejich restaurování*“, kterou napsal varhaník Daniel Dušek v roce 2002, a čtyři fotografie, které připravil kurátor Jiří Marek.

Radomil Jindra
Dolní Čermná 451
březen – květen 2007

1. Ukončení služby br. faráře Jiřího Cardy

Kazatel Jiří Carda nastoupil na sbor 1. července 1948, tedy v době, kdy se utvářela komunistická totalita, která negativním způsobem ovlivňovala také život církve. Při svém odchodu z Čermné v roce 1987 sepsal br. farář zprávu, ve které své zdejší působení hodnotí. Přestože doba církvi nepřála, některé její aktivity byly omezovány, čermenský sbor zůstal živý. Během působení br. fr. Jiřího Cardy se povedlo opravit faru i kostel.

Statistiky uvádějí, že koncem 80. let byla průměrná účast na nedělních shromážděních 50 lidí, v Horním Třešňovci 8. Fungovala nedělní škola a biblické hodiny. Náboženství ve škole vyučováno nebylo, křtů a svateb bylo málo. Tradiční bolestí byla malá účast při Večeři Páně. Od roku 1976 nebyla ve sboru konfirmace. Roku 1984 se však podařilo dát dohromady skupinu dokonce devíti mladých lidí, která byla o rok později konfirmována. Pěvecký sbor v této době neexistoval, při pohřebních shromážděních zpívali zpěváci z lanškrounského evangelického sboru. V roce 1985 měl sbor celkem 589 duší.

Ne úplně lichotivé statistiky však sborový život v této době plně nevystihují. Na faře se pořádaly různé přednášky (cestopisné, historické). Každoročně jsou pořádány také sborové výlety. Udržovány jsou přátelské vztahy s Rixdorfem. Roku 1985 se v Horní Čermné konala celocírkevní konference Evangelického díla, při které zde kázal synodní senior ThDr. Miloslav Hájek. V neděli 30. června dopoledne se v kostele sešlo 400 účastníků konference a členů sboru! Stravování zúčastněných bylo zajištěno v sokolovně, ubytování na MNV v Dolní Čermné a v rodinách.

Roku 1987 podal br. farář Carda rezignaci a chtěl s manželkou sbor opustit k 30. září 1987. Vedly ho k tomu zdravotní důvody, navíc chtěl odejít z činné služby v roce několika rodinných výročí: 40 let od nastoupení duchovenské práce a 40 let od svatby.

Jednání s vikářem Tomášem Trusinou

Staršovstvo tedy bylo postaveno před úkol najít nového kazatele. V této souvislosti je důležité si uvědomit, jak byli Cardovi s čermenským sborem spjatí. Hodně úkolů zajišťoval farář zcela sám, do všeho byl zasvěcen. Nyní byla chvíle, aby také presbyteři více přiložili ruku k dílu.

Situace se začala vyvíjet nadějně, když sbor přímo, i prostřednictvím seniorátu a Synodní rady, začal jednat s br. vikářem Tomášem Trusinou z Jihomoravského seniorátu. Ten zrovna ukončil vojenskou službu a byl tak vhodným kandidátem pro působení v Čermné. 10. února 1987 přijel na schůzi staršovstva, kde došlo k dohodě, že se stane naším novým kazatelem v případě, že to schválí Synodní rada a krajský církevní tajemník v Hradci Králové. Synodní rada souhlasila. Krajský církevní tajemník v Brně však požadoval, aby Trusina nastoupil na některý sbor už od 1. dubna. Synodní rada proto požádala br. faráře Cardu, zda by uvolnil čermenskou faru dříve, než původně plánoval. Manželé Cardovi se tedy museli odstěhovat do Chrudimi, kde žila jejich dcera Marta, předčasně. Zvládli to však v daném termínu, přičemž na faře zůstalo pouze několik jejich věcí, které měly být odvezeny později.

V tento moment scházel už jen souhlas z Hradce Králové. Krajský církevní tajemník si k jednání pozval oba faráře – Cardu i Trusinu. Výsledek jednání byl pro všechny zainteresované šokem: Tomáš Trusina souhlas nedostal, aniž byl uveden důvod! Pouze jeden z drobných střípků tehdejší politiky státu vůči církvím.

Hornočermenský sbor byl 6 měsíců uprázdněný. Od dubna do konce září 1987 dojížděl obětavě na bohoslužby a pohřby br. farář Carda z Chrudimi. Ten také, se souhlasem staršovstva, nechal v Kostnickým jiskrách otisknout inzerát, že uprázdněný sbor hledá nového duchovního. Na tento inzerát se přihlásila diakonka Dagmar Ondříčková.

Oficiální rozloučení Cardových se sborem se konalo 22. března 1987. Dopoledních bohoslužeb se zúčastnilo 118 lidí. Odpolední vzpomínkové besedy s promítáním diapozitivů dokonce 160. Manželé Cardovi v pozdější době Čermnou rádi navštěvovali a udržují s některými členy sboru dodnes přátelské kontakty.

2. Období za diakonky Dagmar Ondříčkové

Dagmar Ondříčková byla v době, kdy reagovala na hornočermenský inzerát, seniorátní diakonkou v Libereckém seniorátu. 12. května 1987 přijela poprvé do Čermné, kde se zúčastnila schůze staršovstva. Při své další návštěvě 14. června zde poprvé kázala. Staršovstvo se s diakonkou dohodlo, že, dostane – li státní souhlas, nastoupí do našeho sboru. 13. září byla sestra diakonka Ondříčková všemi 15 přítomnými členy staršovstva zvolena kazatelkou. Krajský církevní tajemník jí udělil souhlas na 1 rok, pro další rok se později muselo znovu žádat. Na hornočermenskou faru se nová kazatelka nastěhovala 6. října. 8. listopadu se konala slavnostní ordinace sestry diakonky. Vykonal ji člen Synodní rady Josef Hromádka z Olomouce. Bohoslužbám bylo přítomno asi 200 bratří a sester.

Instalace reproduktorů

V roce 1988 došlo v kostele k instalaci reproduktorů a zesilovače. Zejména starší členové sboru to velmi uvítali. Příjemné to je i pro kazatele, který nyní nemusí tolik namáhat hlasivky. Úkolu se zhostil br. Ladislav Marek (HČ 50). Přátelé a příznivci z Rixdorfu nám při svých návštěvách věnovali dva mikrofony. Zařízení bylo poprvé odzkoušeno při bohoslužbách 17. dubna. Od té doby reproduktory fungovaly až do roku 2006, kdy v souvislosti s celkovou rekonstrukcí interiéru kostela byly vyměněny za nové. Bylo zvažováno (a odzkoušeno) také ozvučení sálu na faře. Nakonec však bylo rozhodnuto, že na sále je slyšet dobře a že by zde ozvučení bylo zbytečné.

Kontakty s Rixdorfem

První sborový zájezd do Rixdorfu pro asi 40 účastníků vedli manželé Cardovi již v roce 1969. Kontakty s tamními členy církve Jednoty bratrské se rozhojňovaly také díky jejich faráři Abertu Schönleberovi a později Theodoru Clemensovi. V roce 1988 u nás natáčela západoberlínská televize záběry pro dokumentární film o 250ti leté historii vystěhovalců do Rixdorfu. Na natáčení se podíleli také „písmáci“ František Šilar a Jan Šilar. Ve stejném roce (1988) byla podepsána

partnerská smlouva mezi městem Neukölln a městem Ústí nad Orlicí, která zahrnuje Rixdorf a Horní Čermnou.

Sjezd rodu Šilarova

Začátkem prázdnin roku 1988 se v Horní Čermné konal již 2. sjezd rodu Šilarova. V kostele při této příležitosti proběhl varhanní koncert a 3.7. zde byl sjezd bohoslužbami slavnostně zakončen.

Slavnost 150. výročí posvěcení kostela

9. října roku 1988 se konala slavnost 150. výročí posvěcení kostela. Kurátor František Šilar zde promluvil o historii spojené se stavbou a vysvěcením. Zajištěn byl společný oběd v sokolovně pro všechny účastníky. Několik členů staršovstva připravilo k této příležitosti v jedné místnosti na faře zajímavou výstavku dokumentů, knih, bohoslužebných potřeb a fotografií z minulosti sboru. Při dopoledních bohoslužbách došlo k nedorozumění, kdy zahraniční hosté, neznalí našeho bohoslužebného pořádku, opustili kostel předčasně, aniž mohlo být dáno požehnání. Ve zprávě za rok 1988 píše k této události Dagmar Ondříčková toto: „*Příprava slavnosti i její průběh vyvolaly konflikt mezi sestrou diakonkou a některými staršími. Ježto nebyl ukončen smírně, odchází sestra diakonka ze sboru.*“

Tato událost se stala spíše spouštěcím mechanismem konfliktu mezi částí staršovstva a kazatelkou, než že by byla hlavním důvodem jejího pozdějšího odchodu. Sestra diakonka se jevila jako kvalitní kazatelka, nebyla však úplně konvenční a do čermenského vesnického tolerančního sboru příliš nezapadla.

Odchod diakonky Dagmar Ondříčkové

11. prosince se konala schůze staršovstva, které se účastnili také senior Jaroslav Gregor, seniorátní kurátorka Naděje Mandysová a farář Zejfart z Vysokého Mýta, který byl seniorátním výborem ustanoven jako poradce sestry diakonky. Při této schůzi byla projednávána konfliktní situace ve sboru. Na sborovém shromáždění 19. února 1989 kurátor František Šilar situaci shrnul následovně: „*...po oboustranné dohodě staršovstva a s. diakonky Ondříčkové ukončí s. diakonka ke dni 30. dubna 1989 svou diakonskou službu v našem sboru. S. Ondříčková bude vykonávat svou službu na jiném místě. Bude to přemístění v rámci pravomoci Synodní rady Českobratrské evangelické církve.*“ Část staršovstva tedy prosadila, aby D. Ondříčková odešla ze sboru o půl roku dříve, než se původně počítalo (r. 1987 byla zvolena na dva roky).

Účast na nedělních shromážděních (i dětí na NŠ) byla v době působení s. Dagmar Ondříčkové stejná jako dříve za faráře Cardy. Nově se konaly biblické hodiny také v Dolní Čermné u br. Jana Šilara 187, přičemž účast na nich byla překvapivě větší než v Horní Čermné na faře. 23. dubna 1989 se konala confirmace 4 mladých lidí.

Dagmar Ondříčková v Horní Čermné kázala naposledy 14. května 1989. Poté odešla do sboru v Bukovce. Byť okolnosti jejího odchodu byly poměrně pohnuté a dramatické, sestra Ondříčková nezahořkla a později sbor opět navštívila i posloužila slovem božím.

3. Mezidobí a převratné změny

Staršovstvo tedy dalo přednost uprázdění sboru před setrváním diakonky Ondříčkové. Od počátku roku ale jednalo s farářem Miroslavem Hejlem z Jičína. Ten si nejprve nechal nějakou dobu na rozmyšlenou, nakonec však souhlasil, že do Čermné nastoupí. Trvalo však téměř celý rok, než se br. Hejl stal novým duchovním v Čermné. V mezidobí byl sbor administrován z Lanškrouna br. vikářem Markem Vančou. Ten kázal v Horní Čermné jednou měsíčně, v Horním Třešňovci dvakrát měsíčně a účastnil se biblických hodin v Horní i Dolní Čermné. Miroslav Hejl zde poprvé kázal 29.7. 1989, za faráře byl sborovým shromážděním zvolen 19. listopadu a následně získal státní souhlas. Pro některé závazky v jičínském sboru se mohl plně správy u nás ujmout až od 1. ledna 1990. Po celou dobu svého působení v Čermné sem pouze dojížděl, trvalé bydliště měl s rodinou v Kostelci nad Orlicí.

Rok 1989

Koncem roku 1989 došlo v Československu k převratným změnám. Padl komunistický totalitní režim. Pro církve to znamenalo konec omezování veškerých jejích aktivit. Kurátor sboru František Šilar novou situaci ve sboru v souvislosti s politickými změnami ve své zprávě z 22.2. 1990 hodnotí těmito slovy: *„Máme mnoho nedostatků. Neměli jsme křty, požehnání sňatků, vyučování náboženství. Je tu však naděje do budoucna. S velikou nadějí jsme uvítali změněné poměry v našem státě, že padla moc totalitního režimu, že se nám i církvi bude lépe dýchat. Máme opět svého kazatele, kterého máme rádi. Účast na biblických hodinách se velmi zvýšila. Od počátku roku byly 2 křty, bylo zahájeno vyučování náboženství...“*

Nová doba s sebou přinesla také některé nové otázky a obavy, zejména o dalším vztahu církve a státu, některé z nich se při dnešním zpětném pohledu nepotvrdily. Ve zprávě z roku 1990 se kromě výčtu pozitiv objevuje také toto: *„Obětavost je dobrá, zatím spíše stoupající...Dnes se však dá nsnadno odhadnout, jak obětavost ovlivní inflace, případně nezaměstnanost...Myslíme si, že by stát měl církev stále podporovat...Obstarávat například čermenský sbor a lanškrounský jedním kazatelem bychom viděli jako nedostatečné...Podobné by to bylo asi s kazatelem s vedlejším zaměstnáním...“*

Nový impuls

Již zmíněné změny znamenaly nový impuls pro sborový život v Horní Čermné. Začali se ho účastnit také lidé, kteří dříve neměli odvahu přicházet, nebo chodili jen nepravidelně. Průměrná účast na shromážděních stoupla z 51 (1989) nejprve na 64 (1990) a později dokonce na 73 (1991). Také do nedělní školy začalo chodit více dětí (1989 byla průměrná účast 11, 1990 již 15 dětí). Obnoveno bylo také sdružení mládeže, tomu se však příliš nedařilo. Konfirmace se stávají pravidelnými (přibližně každé 2 roky). Každoročně bylo pokřtěno několik dětí či dospělých, masový nárůst církevních sňatků se ale nekonal. Přes veškerou možnost svobodného setkávání nebylo revolucí 1989 nijak výrazně ovlivněno dlouhodobé ubývání počtu členů sboru. Je totiž způsobeno vymíráním starší generace. Ta mladší se v této době ale více zapojuje do života sboru. Sbor se nyní může lépe zapojovat do života celé obce. Není problém organizovat přednášky, zájezdy do zahraničí a podobně.

4. Období za faráře Miroslava Hejla

Jak již bylo napsáno, br. farář Hejl na čermenskou faru dojížděl. Obvykle přijel v neděli ráno na bohoslužby a po nich se vracel zpět do Kostelce. V týdnu zde pobýval nejčastěji od středy do pátku. Instalační slavnost se konala 8. dubna 1990. Kromě seniora Gregora se jí účastnila řada farářů ze sousedních sborů i dva římskokatoličtí duchovní. Nový kazatel, který vždy rád poukazoval na své čermenské kořeny, se se sborem dobře sžil. Ukázal se být také dobrým organizátorem sborových zájezdů a výborným průvodcem, kdy využíval své znalosti němčiny. Už roku 1990 se jelo do Berlína – Rixdorfu, kam se nyní konečně mohlo podívat více členů sboru. Další ze zájezdů byl do Rakouska. Zájezdy byly populární i v dalších letech působení faráře Miroslava Hejla. Roku 1990 byla za účasti početné skupiny z Rixdorfu v budově Dětského domova v Horní Čermné odhalena pamětní deska manželů Hartwigových, zakladatelů sirotčince.

Změna kurátora

Roku 1992 ukončil své dlouholeté působení ve funkci kurátora sboru br. František Šilar. Jeho služby byly oceněny udělením funkce čestného kurátora. Na první schůzi nového staršovstva byl jeho nástupcem zvolen br. Miroslav Šilar (z HČ 191).

Fara v Čenkovicích

Často diskutovaným tématem na schůzích staršovstva se stala budova bývalé německé evangelické fary v Čenkovicích. V červnu roku 1991 byla sboru vrácena do vlastnictví. Budova využitelná jako rekreační objekt až pro 25 osob však vyžadovala alespoň základní rekonstrukci. Největším problémem byla propojenost této dřevěné stavby s rekreačním areálem Tesly Lanškroun, především pak její závislost na vytápění ze sousedního objektu. Mezi budovami se dá procházet proskleným tunelem. Staršovstvo se rozhodlo, že budovu bývalé fary bude po nejnutnějších úpravách pronajímat k rekreaci. Úpravy se týkaly zejména střechy, která byla poškozena při odstřelování skály v souvislosti se stavbou tesláckého areálu, zabudování střešních oken a výměny bojleru. Po těchto úspěšně provedených opravách (v ceně 118 000 Kč) mohl objekt sloužit k rekreaci. Kromě „cizích“ rekreatů byl objekt využíván také členy sboru. Příjemná byla například zimní rekreace nedělní školy. Od 1.1. 1995 byla budova pronajata cestovní kanceláří Atlas-Moravia, Blansko za 25 000 ročně s tím, že budou provádět běžnou údržbu.

Fond na zakoupení nových zvonů

Další již roku 1992 diskutovanou otázkou bylo případné navrácení zvonu z Čenkovic, který byl zapůjčen do sboru v Semtěši. Ve sboru se totiž začaly objevovat hlasy, že by bylo vhodné doplnit stávající 1 zvon na věži hornočermenského kostela dalšíma dvěma. Zvon ze Semtěše by se však k tomuto účelu nehodil, protože jeho ladění je zcela jiné. Na návrh br. Františka Duška (HČ 45) byl zřízen fond na zvony, na kterém koncem roku 1991 bylo 7 072 Kč. Tyto úvahy pěkně dokreslují opět získanou svobodu a vůli podnikat nové akce. Sbor se tedy již neomezuje pouze na nejnutnější údržbu svého majetku! Pořízení zvonů je spíše záležitostí prestiže a není to věc nijak levná. Fond na zvony byl tedy zřízen, ale objevovaly se také hlasy, že by sbor měl věnovat více pozornosti spíše generální rekonstrukci fary. Předběhneme – li sled událostí, můžeme konstatovat, že nakonec byly úspěšně zrealizovány obě akce a to v poměrně krátké době.

Interiér kostela

Již v této době se také rozvíjí diskuse o výzdobě interiéru kostela. Symbol bible s kalichem a plameny, zhotovený v 80. letech, byl některými členy sboru kritizován. Bylo například navrhováno, aby byl nahrazen velkým křížem.

Skauti z Brna

V létě roku 1993 měli v Tiscích u Čermné tábor evangeličtí skauti z Brna. Od té doby sem brněnští skauti jezdí každoročně, přičemž se účastní nedělních bohoslužeb. Někdy - zejména v zimních měsících - přijíždějí také na faru.

Kavárna na faře

Od začátku roku 1994 mají účastníci nedělních bohoslužeb po jejich skončení možnost posedět a pobesedovat při kávě, čaji a pečivu. „Kafárna“ se brzy stala velmi populární. Využívá se přitom prostor presbyterny. Sestry mají rozděleny služby, které spočívají v zajištění pečiva a obsluhy. Z peněz, které se vyberou – tzv. kafafond – jsou financovány nákupy do sborové kuchyňky, později také odměna mládeži za úklid sborových prostor.

Pěvecký sbor

Od roku 1994 je obnovena činnost chrámového pěveckého sboru. Dirigentem je Daniel Dušek. Pěvecký sbor je smíšený, zpívá a spolutvoří liturgii při bohoslužbách o hlavních svátcích, již tradičně při velkopátečních a adventních nešporách. Dále vystupuje během roku při pohřebních shromážděních, takže k nám už nemusí pro tyto účely přijíždět zpěváci z Lanškrouna. Repertoár našeho pěveckého sboru zahrnuje skladby ze všech historických údobí od středověkých gregoriánských chorálů až po soudobé skladby.

Ekumenické bohoslužby a setkání

Br. farář Hejl navázal vztahy s novým katolickým farářem Pavlem Seidlem z Dolní Čermné. V neděli 21.1. 1996 se v evangelickém kostele konaly historicky první ekumenické bohoslužby. Po nich následoval rozhovor a pohoštění na faře. Již 24. 1. téhož roku se konaly druhé ekumenické bohoslužby – ve farním kostele sv. Jiří v Dolní Čermné, po nich bylo opět sejití na faře. Od toho roku se ekumenické bohoslužby konají obvykle dvakrát ročně až do současnosti – jednou v katolickém, jednou v evangelickém kostele, káže obvykle hostující farář. Účast na nich v současnosti není tak velká, jako při těch prvních, ale jsou to příjemná setkání. Tradice pokračovala i v době administrace sboru Pavlem Rumlem. Dříve nepředstavitelná komunikace a spolupráce vedle sebe žijících církví tak byla zahájena. Za působení br. fr. Jakuba Kellera se několikrát sešly mládeže z Horní a Dolní Čermné. Setkání, rozhovor a diskusi s katolickým duchovním pak Jakub Keller zařazuje jako součást přípravy konfirmandů.

Začátek jednání o opravě fary

Od roku 1994 začínají jednání ohledně velké opravy budovy fary. Fara byla postavená před sto lety a poslední stavební úpravy uvnitř objektu byly provedeny před 50 lety. Bylo tedy jasné, že rekonstrukce je nutná a že to bude velká akce. Staršovstvo (i sborová shromáždění) trávilo

mnoho času diskusí na téma, jak nejlépe do budovy, jejíž rozměr je dán, umístit dispozici bytu kazatele a sborových prostor. Problémem samozřejmě byly také finance na plánovanou rekonstrukci. Diskuse se brzy stala poměrně dramatickou. Předmětem sporu bylo, zda ponechat bohoslužebnou místnost v patře nebo zda ji přemístit do přízemí, kde by ale musela být menších rozměrů. Farář Miroslav Hejl prosazoval koncepci bytu v patře a sborových prostor v přízemí. Argumentoval především obvyklostí takového uspořádání na jiných farách. Část staršovstva vytýkala kazateli, že prosazuje své názory proti rozhodnutí většiny, která vzhledem k finanční situaci sboru považovala jeho návrh za nevhodný. Diskuse na téma přestavby fary proběhla také na výročním sborovém shromáždění 24. března 1996. Ve své zprávě za rok 1995 se br. farář Miroslav Hejl vyjadřuje následovně: *„Když část staršovstva nepřijala tyto argumenty přijímané jinde v církvi, tak to pokládám za svůj neúspěch...Když někdo někde neuspěje, bývá zvykem, že resignuje, což jsem také staršovstvu a sboru oznámil. Je to ovšem také z důvodů zdravotních.“*

Odchod faráře Miroslava Hejla a změna kurátora

Později (18. 10. 1996) ale Miroslav Hejl navrhl staršovstvu, že by ve sboru nadále pracoval na částečný úvazek, dokud by se nenašel nový duchovní ochotný nastoupit na jeho místo, nejdéle však do 31. 12. 1997. Staršovstvo se rozhodlo s touto otázkou obrátit na celý sbor. Při sborovém shromáždění konaném 8. prosince 1996 se konala opakovaná volba faráře, která byla podle nové úpravy církevního zřízení pro faráře-důchodce každoroční. Členové sboru mohli zvolit a) variantu - souhlasím s návrhem, aby bratr farář Hejl byl ve sboru ČCE v Horní Čermné kazatelem na 1/2 úvazku. Nebo b) variantu - nesouhlasím s návrhem, aby bratr farář Hejl byl ve sboru kazatelem na 1/2 prac. úvazku, jsem pro uprázdněný sbor. Těsná většina se rozhodla pro variantu b a Miroslav Hejl nebyl zvolen.

Sbor se tedy rozhodl zůstat po dobu rekonstrukce fary uprázdněný. Ke konci roku 1996 ukončil br. farář Hejl službu. Od 1. 1. byl sbor administrován br. farářem Pavlem Rumlem z Letohradu. V prosinci 1996 podal br. kurátor Miroslav Šilar rezignaci na svou funkci. Novým kurátorem byl zvolen br. Jiří Marek (z HČ 168).

Působení br. faráře Hejla v Čermné tedy neskončilo právě idylicky. Jak už ale bylo napsáno, doba, kdy zde sloužil, byla v souvislosti s pádem komunistického režimu charakteristická rozvojem některých nových sborových aktivit. Br. farář hrál také významnou roli při pořádání přednášek a jiných akcí ve sboru i v obci. Také kontakty s rixdorfskými byly v této době - i kazatelovým přičiněním - intenzivní. Svůj neúspěch v otázce přestavby fary však bral br. farář velmi osobně, což negativně ovlivňovalo ostatní sborový život a vedlo až k jeho nezvolení. Vypjaté vztahy mezi (nyní již bývalým) kazatelem a částí sboru přetrvávaly ještě nějakou dobu po jeho odchodu. Ve zprávě administrátora za rok 1997 je konstatováno: *„Několik velice trpkých zážitků připravil administrátorovi bývalý farář sboru.“* Později vášně přirozeně vyprchaly a br. farář Hejl Čermnou několikrát příležitostně navštívil. V říjnu 2003 proběhla při schůzi staršovstva diskuse nad dopisem br. faráře Miroslava Hejla. Bývalý kazatel zpracoval své osobní zápisky z doby svého působení v Čermné, prezentoval je jako kroniku sboru a žádal za ni odměnu. Staršovstvo k této práci přiložilo a do archivu Synodní rady zaslalo následující stanovisko: *„Staršovstvo FS ČCE v Horní Čermné nepovažuje tento spis za kroniku sboru, nýbrž za subjektivní pohled autora. Kronika sboru*

by vyžadovala přehlednější členění, které by odlišilo život sboru od osobních iniciativ a rodinných vztahů kazatele. Kronika by měla být prosta jednostrannosti pohledu autora zvláště v případě neshod mezi farářem a staršovstvem.“

5. Přestavba fary a neobsazený sbor

Jednání s jáhenkou Renatou Šilarovou

V roce 1996 do Čermné zavítala jáhenka Renata Šilarová z Plzně. Nějakou dobu pobývala na faře a třikrát také kázala. Čestný kurátor br. František Šilar ji oslovil, zda by nechtěla v Čermné působit. 6.9. staršovstvo souhlasilo s její případnou kandidaturou na místo kazatele. Současně také podalo inzerát do Českého bratra, že horočermenský sbor po přestavbě fary během dvou let hledá kazatele. V říjnu 1996 poslala jáhenka Šilarová dopis, že ze zdravotních důvodů nemůže kandidovat na místo kazatelky v Čermné.

Po dobu rekonstrukce fary byl tedy sbor administrován br. farářem Rumlem ze sousedního Letohradu. Velkou odpovědnost na sebe vzalo staršovstvo.

Po určité době se změnila finanční situace sboru, což umožnilo rozhodnutí o velkorysejší rekonstrukci fary s bytem nahoře a sborovými prostory v přízemí. S rekonstrukcí fary se započalo koncem října roku 1997. Projekt vypracovala projektová kancelář ing. Němce. Rozpočet stavby byl 3, 200 000 Kč. V době zadávání stavby měl sbor na kontě necelý milion korun. Proto se zpočátku počítalo pouze s výstavbou bytu pro kazatele v poschodí. Nakonec se však podařilo shromáždit dostatek financí, aby fara mohla být přestavěna celá. Staršovstvo ve výběrovém řízení vybralo firmu Stavební podnik Lanškroun. Dohled nad stavbou nabídla zdarma sponzorským způsobem firma Stapos Lanškroun. Bylo také rozhodnuto, že péči o lesy v Čenkovicích, které byly sboru vráceny, bude obstarávat firma Optima Lanškroun. Navíc byla podepsána Smlouva o smlouvě budoucí v záležitosti prodeje čenkovické fary. Obě posledně zmíněná rozhodnutí byla důležitá z hlediska financování nákladné rekonstrukce fary. Část lesa v Čenkovicích byla firmou Optima vytěžena. Čistý výtěžek z této akce byl 570 000 Kč. Pálení větví po těžbě a výsadbu nových stromků vykonali členové sboru při několika brigádách. Fara v Čenkovicích, dosud pronajímaná za 25 000 Kč ročně, byla nakonec prodána za 630 000 Kč. Ne příliš vysoká prodejní cena bývalé fary byla ovlivněna jednak stářím a stavem objektu, jednak jeho úzkou provázaností se sousedním rekreačním areálem Tesly Lanškroun (voda, topení, odpady). Z celocírkevních prostředků dostal náš sbor dar 200 000 Kč, z Tolerančního fondu pak půjčku 400 000 Kč.

Sbírka na opravu fary byla vyhlášena od roku 1995. Celkem se při ní vybralo 1 031 338 Kč. Z toho 706 768 Kč věnovali členové sboru. Ze zahraničí jsme obdrželi dary 108 424 z Rixdorfu, 35 219 Kč ze Schweinfurtu a 3 229 Kč od návštěvy z USA. Lanškrounský sbor věnoval 35 000 Kč a Obecní úřad Horní Čermná 30 000 Kč. Na opravu přispěli také čermenští spoluobčané či rodáci, kteří, ač se sami sborového života aktivně neúčastní, chtěli přispět na opravu díla svých předků. Mimo sbor bylo vybráno (včetně zahraničních darů) 324 552 Kč.

V prvním patře byl vybudován byt kazatele o dispozici 3 + 1 a dva hostinské pokoje se sociálním zařízením. V přízemí vznikl prostorný vestibul, bohoslužebná místnost, presbyterna, kancelář a sociální zařízení. Celá budova byla opatřena novými rozvody elektřiny, vody i odpadů. Objekt byl zateplen a dostal novou fasádu. V době, kdy byla fara slavnostně otevřena, činil dluh sboru necelých 500 000 Kč. Díky obětavosti členů sboru byl však poměrně brzy umořen a sbor mohl začít pomýšlet na další úpravy na půdě fary, v jejím okolí, nebo v interiéru kostela.

(Pozn.: Většina uvedených dat byla přejata z proslovu sestry Hany Šilarové, předneseném při slavnostním otevření fary 29. 11. 1998. Sestra Hana Šilarová se jako členka staršovstva i prostřednictvím firmy Stapos na rekonstrukci významně podílela.)

Během realizace přestavby fary se většina bohoslužeb konala i v zimním období v kostele. Pouze při největších mrazech sbor využíval prostory obřadní síně na Obecním úřadě v Horní Čermné, které bezplatně umožnilo užívat zastupitelstvo obce. Nedělní škola se konala v obecních prostorách pravidelně. Veškeré zařízení a vybavení fary bylo před zahájením stavebních prací vystěhováno na farskou půdu. Provizorní kancelář vznikla ve stavební buňce umístěné nad silnicí vedle kostela. Zde se také scházeli konfirmandi a mládež.

Sbor byl administrován až do konce srpna 1998. Br. farář Ruml pokračoval i ve výuce náboženství ve škole, ke konfirmaci připravil skupinku konfirmandů, vedl také biblické hodiny. Staršovstvu navrhl možnost kandidovat na volbu nového kazatele vikáře Jakuba Kellera. V této době staršovstvo nechalo vypracovat odbornou restaurátorskou zprávu o varhanách a jejich barevném zpracování, od které se později odvíjela jejich úprava.

6. Období za faráře Jakuba Kellera

Jak již bylo naznačeno v úvodu textu, s příchodem nového kazatele Jakuba Kellera a jeho rodiny na opravenou faru začalo pro sbor nové období. Mladý duchovní sebou přinesl řadu nových impulsů. Po delší době se fara stala skutečně živou budovou i přes týden. Jakub a Tereza Kellerovi měli v době svého příchodu do Čermné syny Matyáše a Mikuláše, později se jim narodily dcery Dorothea a Ester. Zrekonstruovaná fara navíc umožňuje ubytování hostů, ať už jednotlivců, rodin či skupin mládeže.

Jakub Keller s rodinou se nastěhoval na nově zrekonstruovanou faru 24. srpna 1998. První adventní neděle 29. listopadu 1998 se dopoledne za účasti synodního seniora Pavla Smetany konaly slavnostní bohoslužby s vysluhováním svatě Večeře Páně a následně otevření fary s připomenutím 160. výročí postavení kostela, při kterém promluvila s. Hana Šilarová a br. Jan Carda. Při odpoledních bohoslužbách byl farář Jakub Keller synodním seniorem ordinován k službě Slova a Svátostí a uveden do služby sboru seniorem Milošem Hübnerem.

Zvony

V souvislosti se sbírkou na pořízení nových zvonů rozhodlo staršovstvo na jaře 2001 zahájit přípravy k doplnění dvou zvonů k 220. výročí vydání Tolerančního patentu. Zvony odlila zvonařská

dílna Marie Tomáškové-Dytrychové z Brodku u Přerova, výtvarnou výzdobu navrhl ak. arch. Jan Trubač, zavěšení a technické vybavení provedla firma Baroko Rostislava Bouchala z Brodku u Přerova, elektrický pohon namontoval J. Kopečný z Olomouce, přívod elektrického proudu zajistil Ladislav Marek ml. z Horní Čermné 242. První zvonění a slavnostní bohoslužby se konaly 13. a 14. října 2001. O obnovení bití hodin se při té příležitosti postaral Miloš Dušek z Horní Čermné 14.

Současný stav zvonů je tedy následující:

zvon	ladění	průměr (cm)	hmotnost (kg)	texty a výzdoba
velký nový	A1	94,5	490	Chválu vzdejte Hospodinu. Ž107,1 K 220. výročí vydání Tolerančního Patentu.
malý nový	D2	70,0	220	Hlahol Bohu celá země. Ž 66,1 Z daru Karen a Raymonda Duškových z Texasu.
střední starší	C2	80,2	325	Tento zvon pořízen byl Léta páně 1924 dobrovolnými dary údů sboru tohoto. Oslavujte Hospodina. Žalm 106,1 (reliéf kalicha a bible)

Interiér kostela

Od roku 2001 začíná být aktuální otázka úpravy interiéru kostela. Ukazuje se, že zelená výmalba nebyla úplně nejšťastnější. Paní restaurátorka a akademická malířka Veronika Balcarová byla požádána o provedení restaurátorských sond v kostele. Později byly vypracovány dva návrhy na možné restaurování přední části apsidy. 1. 9. 2002 po bohoslužbách proběhlo hlasování, při kterém bylo rozhodnuto 45 hlasy pro původní - starší variantu výzdoby. Proti bylo 6 hlasů, 3 členové se zdrželi hlasování. Znak bible a plamenů Ducha byl tedy odstraněn a první etapa restaurátorských prací v apsidě byla zahájena. V roce 2005 se začalo s úpravou interiéru kostela, byla brigádně otlučena vlhká omítka. Odborné firmy následně provedly odvětrání zdiva, obnovení omítek a nové elektrické rozvody. Všechny tyto práce vyústily v roce 2006 ve výmalbu celého kostela podle návrhu Veroniky Balcarové. S výmalbou byly sladěny i lavice, okna a dveře, které jsou nyní tmavě hnědé. Do lavic bylo nainstalováno 130 kusů topných těles ECOSUN. Několik lavic umístěných pod kruchtou bylo odstraněno, čímž v zadní části kostela vznikl příjemný volný prostor. V současnosti (2007) zbývá dokončit restaurátorské práce v apsidě a rekonstruovat nátery na kazatelně a na lavici v kulatině. V roce 2006 byly zbourány již delší dobu nepoužívané záchodky přistavěné ke kostelu. V roce 2002 byla zkolaudována generální oprava varhan. O varhanách napsal Daniel Dušek samostatnou práci, která je přiložena k dokumentům do bání.

Půda fary

Již koncem roku 2001 byla vystěhována část půdy, kde bylo naplánováno vybudovat prostory pro NŠ a mládež. Vestavba byla realizována firmou STAPOS Lanškroun. Prostory v podkroví byly otevřeny 2. 12. 2002. Vznikla zde velká místnost, kde je umístěn ping – pongový stůl, dvě menší místnosti sloužící jako klubovny a sociální zařízení. Místnosti byly vybaveny novým nábytkem dobře vyhovujícím potřebám nedělní školy i mládeže. Tyto prostory se dají využít také k ubytování skupin mládeže, které na faru čas od času zavítají.

Oslavy 700 let od první písemné zmínky o Čermné

Roku 2004 proběhly oslavy 700 let od první písemné zmínky o existenci obce Čermná. Také sbor se na těchto oslavách podílel. V kostele byla měsíc vystavena výtvarná díla Milivoje Husáka. 23.5.2004 zde při bohoslužbách kázal a odpoledne přednášel synodní senior Joel Ruml a čermenský rodák Petr Šilar. V kostele také proběhl varhanní koncert Dagmar Kolářové a Pavla Hamříka.

Hřbitov

Roku 2005 staršovstvo sboru jednalo o situaci na hornočermenském hřbitově. Hřbitov, který byl ve vlastnictví sboru, by potřeboval rozsáhlejší úpravu a údržbu. Obec Horní Čermná, která od roku 1956 zajišťovala základní údržbu hřbitova, navrhla, že by na ni mohl být hřbitov převeden, aby bylo možné na úpravu získat státní dotace. O návrhu se mluvilo na staršovstvu, které se rozhodlo problém předložit celému sboru. O situaci se diskutovalo po jednání bohoslužbách v lednu 2006. Členové sboru se shodli na závěru, který byl při výročním sborovém shromáždění 5. března 2006 schválen. Pozemek evangelického hřbitova byl tedy převeden do vlastnictví obce s tím, že je smluvně zajištěno zachování hřbitova jako místa konání bohoslužeb a převádějící má předkupní právo na tento pozemek.

7. Současný život sboru

V chronologickém výkladu jsme se tedy dostali až do doby zpracovávání tohoto textu. Pokud má text v bání sloužit také jako zpráva o současném životě sboru, zdá se mi vhodné zaměřit se maličko podrobněji na jeho jednotlivé projevy.

Bohoslužby

Stejně jako dříve se bohoslužby konají v letním období v kostele, v zimě potom na faře. Bohoslužebná místnost na faře je menších rozměrů, ale pro běžná shromáždění dostačuje. Problém s její kapacitou nastává snad jen při tradiční dětské vánoční besídce. Průměrná účast na bohoslužbách byla roku 1998 67 lidí, v roce 2000 dokonce 77 bratří a sester, poté účast mírně klesá, v roce 2005 je průměrná účast 64 lidí. Důvodem je přirozené vymírání starší generace, která chodila na bohoslužby pravidelně. V roce 2000 byl do sborové místnosti pořízen nový stůl Páně, který lépe ladí k interiéru. Zhotovil ho Ladislav Faltejsek podle návrhu výtvarnice Barbory Veselé. V tomto roce se také při bohoslužbách začal používat nově vydaný Dodatek k evangelickému zpěvníku. V kazatelské stanici v Horním Třešňovci se bohoslužby konají dvakrát měsíčně, s průměrnou účastí kolem deseti.

Nedělní škola

Nedělní škola je velmi dobře zaběhnutá. Probíhá během bohoslužeb, děti na ni odcházejí po druhé písni. Vede ji tým učitelek. Ke zkušeným sestřám Martě Brábníkové, Martě Jindrové, Haně Markové a Haně Šilarové se postupně přidávali další mladší. V současné době učí v nedělní škole ještě Hana Cardová, Martina Johanová, Monika Polanská, Lenka Šilarová a jeden učitel – David Brábník. V roce 2002 byla upravena část prostor půdy pro potřeby NŠ. Děti se zde rády zdržují i ve svém volném čase. V poslední době mají děti k dispozici pracovní listy k jednotlivým

probíraným tématům. Průměrně se NŠ účastní 15 dětí. S drobnými výkyvy je tento počet stále stejný od roku 1990. Děti jsou rozděleny do dvou věkových skupin, z nichž každá má k dispozici vlastní místnost a vybavení.

Na 4. neděli adventní děti každoročně připravují svou besídku. Zpočátku to byla pouze čtená pásma, ta ale byla brzy nahrazena skutečnými divadelními hrami. Jejich součástí jsou také písničky, které děti zpívají a hrají k nim na hudební nástroje.

Od roku 1999 připravuje br. farář s mládeží každoročně pro děti letní pobyt (celkem 40-50 účastníků). První se konal v areálu YMCA na Pastvinách, další pak na Zbytově nedaleko Jimramova. Ti, kteří se prvních letních táborů účastnili jako děti, jezdí na ně teď nadále jako vedoucí.

V rámci projektu Adopce na dálku, který organizuje Česká katolická charita, se děti z Nedělní školy podílí od roku 2003 na financování studia indické dívky Anushe. Část finančních prostředků vyberou děti v průběhu roku mezi sebou do krabičky, zbývající obnos je doplněn sbírkou učitelů NŠ.

Náboženství

Náboženství vyučuje br. farář Keller v Základní škole v Horní Čermné jako nepovinný předmět. Je sympatické, že na náboženství nechodí pouze děti z „tradičních evangelických rodin“, ale také jejich kamarádi z „nevěřících“ rodin. Některé z těchto dětí pak přicházejí také na NŠ, jezdí na tábory, absolvují přípravu ke konfirmaci, chodí na mládež a přirozeně se zapojují do sborového života.

Dětský klub

Také teprve nedávno – v říjnu 2005 - vzniklý dětský klub je velmi populární. Děti s rodiči se schází v pátek v podvečer na faře a věnují se tvůrčím aktivitám pod vedením Terezy a Jakuba Kellerových, Veroniky Balcarové, Petry Jiráskové a dalších. Také dětský klub je otevřen pro všechny příchozí z obce. Navštěvují ho pravidelně i děti z místního dětského domova.

Mládež

Mládež se schází každý pátek a je aktivní. Také ona využívá půdních prostor fary. Jezdí na seniorátní a celocírkevní setkání. Připravuje vánoční dětské bohoslužby, připravuje program na tábor. Jednou za měsíc je možné navštívit její čajovnu v půdních prostorách. Již čtyři roky se stýká se skupinou švýcarské mládeže z reformovaného sboru z Corcelles-Peseux.

Tříkrálová sbírka

V několika posledních letech organizuje Tereza Kellerová Tříkrálovou sbírku. Jedná se o akci České katolické charity, která probíhá každoročně v lednu na území celé republiky. Skupinky dětí – tři králů - obcházejí pod dohledem dospělého vesnici, zpívají tradiční koledu a vybírají do zapečetěné kasičky. Sbírká se setkává s dobrým ohlasem.

Biblické hodiny

Biblické hodiny pro dospělé se konají již jen na jednom místě v Horní Čermné na faře pravidelně každý týden od října do velikonoc. Účast na nich však není příliš vysoká.

Otevřená setkání

Nově se rozběhla tzv. Otevřená setkání na evangelické faře. Jsou to besedy s pozvanými hosty na nejrůznější témata. Přicházejí na ně také lidé z obce a sousedních obcí a farních sborů.

Staršovstvo

Staršovstvo má 16 členů. Jsou to: Marta Brábníková, Jan Carda, Miluška Cvejnová (hospodářka-účetní), Daniel Dušek, Vladimír Hejl, Jan Hlávka, Veronika Jindrová, Jiří Marek (kurátor), Ladislav Marek (HT), Kateřina Peichlová, Ladislav Šilar, Miroslav Šilar, Hana Šilarová (místokurátorka), Jana Šilarová, Marie Šilarová a Drahuše Tkačiková. Staršovstvo pracuje zodpovědně a řeší všechny důležité problémy sboru. Také zde plynule proběhla generační výměna. Patrné je to zejména při porovnání současného zastoupení presbyterů se situací v roce 1985. Presbytery zůstali pouze Miroslav Šilar (HČ 191) a Ladislav Šilar (HČ 273).

Celkově lze současný život našeho sboru hodnotit jako rozmanitý a živý. Nově vznikla tradice zářijového sborového nedělního dne s obědem, přednáškami, koncerty či divadlem. V kostele se občas kromě varhanních koncertů pořádají i „větší“ koncerty : Spirituál kvintet (r. 1999), Linha singers, Kantyléna (2001), Pražské violoncellové trio (2005), Lee Andrew Davison (2006). V zápisu z vizitace v roce 2006 píše senior Miloš Hübner, že „*Horní Čermná je příkladem sboru, který si je vědom svých kořenů hluboko do minulosti a zároveň v sobě rozvíjí otevřenost vůči soudobému theologickému myšlení a formám sborové práce.*“ Je zde celá řada možností aktivit pro všechny generace. Velkou zásluhu na tom má současný kazatel. Zde je také možná dobré začít s hledáním našich nedostatků a slabín. Není velká část sborových podniků příliš závislá na aktivitě a úsilí br. faráře? Tradiční bolestí je malá podpora kazatelské stanice v Horním Třešňovci ze strany mateřského sboru. Kontakty se sousedními sbory také nejsou příliš časté, přestože sbory v Lanškrouně i Letohradě vznikly v minulosti oddělením od sboru čermenského! Letohradský sbor byl jeden rok po odchodu zdejší farářky Jany Rumlové administrován naším farářem Jakubem Kellerem a nyní již má novou kazatelku Jiřinu Kačenovou. Také v Lanškrouně od roku 2006 působí nový farář Daniel Tomeš.

8. Co se změnilo?

Zpracovávané období není nijak dlouhé. Přesto se v jeho průběhu v našem sboru vystřídali čtyři kazatelé. Rok 1989 znamenal pro sbor, církev i společnost nový impuls. Kdybychom vyfotili typické shromáždění roku 1984 a dnes, jak by srovnání fotografií vypadalo? Kolik by bylo na fotkách stejných tváří? Ať už by se toto pomyslné shromáždění sešlo v kostele nebo na faře, odehrávalo by se v jiném interiéru. Průměrná účast v roce 1985 byla 50 lidí, o dvacet let později 64. Také děti dnes chodí více. V roce 1985 čítal sbor 589 duší. O dvacet let později 455. Sester a bratří, kteří se aktivně účastní sborového života však přibylo. Zmizely dvě bolesti, na které si stěžoval br. farář Carda – malá účast při vysluhování Večeře Páně a neúčast mladých lidí na sborovém životě. Občas se na shromážděních objeví nová tvář, sbor se aktivně podílí na životě obce a celé společnosti. Dnešní doba sebou přináší některé nové možnosti i povinnosti. Při procházení dobových materiálů o životě sboru na první pohled upoutá nástup výpočetní techniky zhruba v polovině devadesátých let. Nahradila psací stroje, s její pomocí je vedeno sborové účetnictví. Do sborové místnosti už není nutno nosit uhláky s topivem, při větších shromážděních nestačí plochy k parkování okolo kostela. Nezbyvá než si přát, aby církev i nadále v rychle se měnících podmínkách okolního světa dokázala nacházet své místo.

**Kazatelská stanice Horní Třešňovec
zpracoval Miloš Martínek v dubnu 2007**

Před druhou světovou válkou si v Horním Třešňovci zakoupilo několik českých rodin (pravděpodobně čtyři rodiny z Horní Čermné) hospodářské usedlosti, čímž byla posílena česká evangelická menšina v obci. Církevního života se zúčastňovali v kostele v Horní Čermné, který byl vzdálen asi 3 km. A mohli tak i za války udržovat kontakty s česky mluvícím společenstvím. Přes kopec chodila skupinka převážně mladých lidí na bohoslužby, na náboženství i na setkání mládeže, což bylo trpěno fašistickým režimem za války. Po válce byla v rámci osidlování českého pohraničí tato česká menšina posílena dalšími českobratrskými evangelíky z Čermné i odjinud. Možnost shromažďování na církevní půdě byla pouze v Čermné, ale objevila se touha po shromažďování v Horním Třešňovci. Nejprve v rodinách č. 98 a č. 97, později v opuštěné hospodě „U Fibigrů“, kam dojížděl farář z Horní Čermné dvakrát měsíčně. V roce 1952 se naskytla možnost odkoupení rodinného domku č. 136 a ten byl přebudován na modlitebnu kazatelské stanice v Horním Třešňovci s naturálním bytem pro kostelníka. Modlitebna byla otevřena v roce 1954 a byla financována a spravována sborem ČCE v Horní Čermné. Neobešlo se to ani bez pokusu rozdělit utvářející se společenství ze starousedlíků, příchozích z Horní Čermné i odjinud. Nejvíce rozkolu se snažili vnést ti, kteří se sborového života nezúčastňovali. Tyto neshody řešila i Synodní rada ČCE. Život v kazatelské stanici: dvakrát za měsíc přijížděl – a dosud pravidelně přijíždí - na odpolední bohoslužby bratr farář z Čermné, o svátcích se třešňovští zúčastňovali shromáždění v Horní Čermné, děti se scházely pravidelně odpoledne a mívaly vánoční nadílku. Doba kulturní revoluce i jiné převýchovné veřejné akce poznamenávaly i shromáždění ve Třešňovci. Studující mládež a někteří z jejich rodičů se zúčastňovali shromáždění méně, aby děti neměly problém při výběru dalšího studia. Budova modlitebny potřebovala opravu. Staršovstvo stálo před rozhodnutím budovu buď opravit nebo prodat. Úmrtím kostelníka byl uvolněn byt, velká shromažďovací místnost byla v zimním období 2x měsíčně těžko vytopitelná. Proto se po roce 1989 postupně uvažovalo o rekonstrukci a úpravě bytu na malou shromažďovací místnost snadněji vytopitelnou. Nejvíce byla budova poznamenána celkovou vlhkostí, opadávala omítka, rozšiřovala se houba, bylo nevyhovující sociální zařízení, voda ze studny byla nevyhovující. Shromáždění bylo méně navštěvováno a členové kazatelské stanice se zúčastňovali sborového života v Horní Čermné nebo v Lanškrouně. Rekonstrukce modlitebny byla prováděna postupně svépomocí, na opravu přispěla Obec v Horním Třešňovci částkou 100 000,- Kč. Oprava věže byla financována z daru Jeronymovy jednoty. Některé dokončovací práce byly provedeny a spolufinancovány pravidelnými účastníky bohoslužeb. O budovu modlitebny a její okolí se starají presbyter Ladislav Marek a br. Miloš Martínek. V současné době se k pravidelným bohoslužbám dva krát v měsíci shromažďuje v malém sále průměrně 10 lidí.